

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj X.

V Ljubljani 23. maliga travna 1857.

List 17.

Kerst dveh zamurskih dekličev v Lokt.

Ni jih praznikov, ki bi keršansko serce tako ginili in razveselili, kakor so velikonočni prazniki; zakaj cerkev obhaja v tem svetim času zmago in častitljivo vstajenje našiga Odrešenika Jezusa Kristusa. Posebno veseli so pa bili letašnji velikonočni prazniki za tukajšnji uršulinski samostan. Velikonočni torik, to je, 14. tega mesca ste bile namreč tiste dve zamurki, ki ju je bil mesca svečana lanskiga leta znani g. Olivieri tukajšnjemu samostanu izročil, tako srečne, doseči že tolikanj zaželeno gnado sv. kersta in belo oblačilo nedolžnosti. Kerst odraseniga je že sam na sebi pri nas kaj redkiga, veliko manj se pa tukaj more viditi tako slovesno in praznično opravilo nad zamurci. Te lepe in spodbudljive opravila viditi, je torej obilno ljudi vkup privrelo.

Kerstili so ju prečast. gosp. starološki dekan, Franc Kramer, vpričo več drugih duhovnov. Botri ste jima bile pa gospá Pajk-ova, rojena žl. Scheichenstuhl-ova in gospodična Amalija grofinja Lichtenberg-ova. Nar prvo so gosp. dekan z drugimi duhovni pred altarjem Boga na pomoč poklicali, odmolili 3 psalme in 3 druge kratke molitvice; potem se podajo pred obhajilni nunski kor, v katerim ste jih zamurki vpričo prečast. gospé matere in družih častitlih nun s svojima botrama pričakovale. Resnobno in častitljivo obnašanje gosp. dekana, kakor tudi ponižno in pobožno vedenje zamurskih deklic je vse pričujoče močno ginilo in marsiktera solzica veselja se je v očeh okoli stojičih uternila.

Vprašali so gosp. kerstnik vsako posebej: „Kako ti je ime?“ „Kaj želiš od cerkve Božje?“ Zamurki ste na vse vprašanja serčno in na tanko odgovarjale, de želé sv. vero, de se odpovejo hudiču, njegovim delam in njegovimu napuhu itd. Potem gosp. kerstnik trikrat zamurkam vsaki posebej v obličje dihnejo zarotivši satana, de naj iz nju gre in naj sv. Duhu prostor dá. Zaznamnjajo jima na-to večkrat s sv. križem čelo, ušesa, oči, itd. Po večkratni molitvi očenaša in obilnim rotenji dušniga sovražnika ste bile deklici v cerkev peljane. Pred velikimi vrati jima podajo gosp. dekan štolo kušnit in rekó vsaktri: „Pojdi v sv. cerkev Božjo, de dosežeš nebeški blagoslov od Gospoda Jezusa Kristusa in se z njim in njegovimi svetniki večniga življenja vdeležiš“. Na-to ste bile v procesii v cerkev peljane pred veliki altar; tu ste z gosp. kerstnikom na glas molile apostolsko vero in Gospodovo molitev... Še enkrat se odpoveste satanu in njegovim delam za vse žive dni, in zdaj ju gosp. kerstnik pomazilijo s sv. kerstnim oljem. Po poslednjim zarotenji hudobniga duha duhoven žalostno višnjevo barvo odložé in veselo belo sprejmejo. Zdaj zamurki zopet na glas sv. vero v presv. Trojico in sv. keršansko cerkev očitno spoznate in na vprašanje: „Kaj želiš?“ odgovori vsaka: „„kerst““; hočeš keršena biti? odgovori:

„„hočem“““. Potem ste nagnile deklici svoje černe in še grešne glavici, voda prerojenja po glavi steče, zaglasé se besede: „Kerstim te v imenu Očeta, Sina in sv. Duha“, in bile ste oprane in očisnane madeža izvirniga greha in vsih lastnih grehov, prerojena je bila duša in je postala prijetli- ca Božja. V znamenje notranje čistosti sprejmete snežno beli oblačili z besedami: „Sprejmi belo oblačilo in prinesi ga neomadežaniga pred sodnji stol našiga Gospoda Jezusa Kristusa, de boš dosegla večno življenje“. Na zadnje se jima podaste goreči sveči, kar pomeni sveto vero, čednosti in dobre dela, s kterimi mora kristjan vsako uro na Kristusa čakati, de naj ne tapa v temi po poti pogubljenja, ampak de naj z lučjo pričakuje nebeskiga ženina.

Po sv. kerstu so gosp. dekan sv. mašo z leviti peli in med mašo po evangeliu z lece nagovorili s krepko besedo zbrano množico. Razodeli so v tem govoru svoje serčno veselje zastran té slovesnosti ne le zato, ker je bilo to sv. opravilo prvo in edino v njih duhovskim stanu, temuč tudi zato, ker se je Božja milost in previdnost nad tema zdaj čez vse srečnima dekletama tako posebno pokazala. Popisali so potem prav živo žalostni stan nesrečnih Kamovih mlajšev, kteri pod jarmam telesne in še groznejši dušne suznosti zdihujejo. Tudi te dve dekleti ste bile od neusmiljenih turkov ugrabljeni, od staršev odločeni, kakor živina od rok do rok prodajani. Hudobni ljudje so jima namenili suznost in terpljenje, ali Božja previdnost je drugači sklenila, odkupljene ste bile z denarjem usmiljenih kristjanov, pripeljane sem v boljši roke in rešene ste tako telesne in dušne suznosti. Kako zapušene, obdivjane, nečedne, na duši in na telesu zanemarjene ste bile sem pripeljane, to le častite gospé vejo, ktere so z njima opraviti imele. Niste spoznale praviga Boga, niste vidile kaj je prav in kaj napačno, niste tudi občutile svojiga nesrečniga dušniga stanú. Pa keršanska ljubezen ju je sprejela, ljubezen in poterpežljivost ju je učila in z nju napakami usmiljenje imela.

Zdaj ste še le spoznale svoj nesrečni stan, in obudile so se jima želje po sv. kerstu. Danes je ta željno pričakovani dan, de ste zadobile belo oblačilo kerstne nedolžnosti. Opomnili so potem pričujoče, naj za-nji molijo, de bi to kerstno nedolžnost neomadežano ohranile. Pripočili so tudi moliti za vse zapušene zamurce, de bi Bog luč sv. vere med njimi razširil. Ali ne le moliti, ampak kolikor je kterimu mogoče tudi djansko misijonarje podpirati itd. Na zadnje so še sleherniga vprašali, kako je kerstno nedolžnost ohranil, in če jo je zapravlil, kaj de mu je storiti, kako naj si slehern prizadeva, danes pri kerstu storjeno obljubo ponoviti itd.

Po mašnikovim obhajilu ste zamurki z nar večji ponižnostjo in pobožnostjo sv. Resnjo telo prejele. Pri celim sv. opravilu posebno, pa pri sv. Obhajilu, ste se tako lepo in spodbudljivo zaderžale, de je bilo res za vse veliko veselje to viditi.

(K. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. V v. č. škofijskim razpisu do prečast. ljubljanskih gg. fajmoštrov je določena šmarnična pobožnost za letanjsje leto v ljubljanskim mestu. Po tem razpisu naj se v cerkvah, kjer bi hotli to pobožnost napraviti, ali lepa podoba Matere Božje postavi, ali pa že pričujoč Mariin altar v to oberne in čedno ozališa. V senklavžu in pri Franciskanarjih se dovolijo šmarnice zvečer ob 7., pri sv. Jakopu že ob 6., v Ternovim ob taki uri, de bi bile z Marijnim zvonilam dokončane. Za posle, ako bi želeli, se zamorejo v senklavški cerkvi zjutraj ob 3/4 na 5 v slovenskim jeziku napraviti, ker popoldan so v ti cerkvi v nemškem jeziku. — Pobožnost, je rečeno, bi se utegnili naj primerniši s kako Marijno pesmijo pričeti, potem nasledva kratek ogovor ali pa branje iz primernih bukve na leci, potlej 3 očenasi in česenamarije za spreobrnjenje terdovratnih grešnikov in krivovercev, potem lavretanske litanije ali pa en del roženkranca pri določenim altarji, na to žegen z navadno pesmijo pri žegnu; poslednjič kratka Marijna pesem. Žegen s sv. Rešnjim telesam naj bi se le pri velikim altarji dajal, ako bi drugo opravilo tudi kje drugej bilo, ker le od tam zamore Najsvetejši vsa pobožna množica viditi. Pervi in poslednji dan se zamore opravilo slovesniši s „Tantum ergo“ napraviti, in poslednji dan z zahvalno pesmijo skleniti. Ker je bila lausko leto perva poskušnja s šmarnično pobožnostjo v veliko serčno veselje. Njih milosti tako obilno obiskovana; torej želé, de bi se v Ljubljani tudi letas in nadalje obhajala. —

Pri tej priliki imenujemo nektare Marijne bukve, ki bi utegnile pri šmarničnim opravilu več ali manj služiti. Enake so:

Od pozhefhevanja in pofnemanja Matere Boshje; od Frid. Baraga. (Pri Klemnsu, 20 kr.)

Slava Marije (2 dela, od Potočnika; cena 50 kr.).

Serce Jezusa in Marije.

Serce Marije (pri Gerberji; 24 kr.).

Šmarnice Marije D. (Spisal Jan. Volčič, cena 24 kr.).

Marija Devica (od Lor. Pintarja; pri Gerberji za 1 gold. 6 kr.).

Lavretanske litanije (od Kerčon — Volčiča, pri Milicu za 1 gold. 8 kr.).

Marije rožen cvet (od g. Stojana, v Celovcu).

Iz sent-Andreja, 11. mal. trav. Na željo „Danice“ v 6. listu t. l. podamo mičin popis sv. misijona, ki se je na Ljubnim v gornji Savinski dolini, od perve do tretje postne nedelje obhajal, kteriga iz uradniga naznanila ondodniga čast. g. fajmoštra, Janeza Šramelna, povzamemo.

Misijon je bil 1. sušcasod preč. g. Mihaela Plaskana, duh. svetovavca in dekana pri sv. Francišku, s poklicanjem sv. Duha slovesno pričel in 15. sušca z zahvalno pesmijo slovesno sklenjen. Pervi teden je bilo po 10, drugi teden pa po 14 spovednikov z delam vedno obloženih. Ako povemo, de so razun časa med pridigami, pri kterih vsih so pa tudi v veliko spodbudo ljudstva bili vedno pričujoči, od 5. do 12. dopoldan in od 2. do 8. popoldan v spovednici se trudili, moramo njih veliko gorečnost za sv. misijon ravno tako občudovati, kakor se dolžne spoznamo, jim pred prečastitljivim škofijskam svojo zahvalo in pohvalo izgovoriti. — 3. sušca je bilo slovesno obhajilo za otroke. Otroci, njih 200 števila, večidel vsi ovenčani in z gorečimi svečami v rokah, so bili od zbranih duhovnov od šole v cerkev spremljeni in k kerstnemu kamnu peljani. Misijonski duhoven, g. Jožef Premož, naš rojak in nekdANJI učenec te farne šole, je imel dve pridige od kerstne obljube in od sv. obhajila do otrok, in pa tako ginljivo, de se je staro in mlado vse v solzah topilo. Od pridige do pridige se je število poslušavcev narašalo, tako de je pri mnogih hišah

le kar po edin človek v oskerbovanje nar potrebniših opravil domá ostajal. — 6. sušca popoldan je bila poglavitna pridiga od poslednje sodbe in od pregrozne ločitve grešnikov od pravičnih. V globočini smo bili vsi silovito presunjeni in le z občutki sv. strahú pred groznim Sodnikom smo se k pokoju podati zamogli. In glej! kakor de bi bil hotel še sam Bog očitno poterditi besedo pridigarjevo, strese proti jutru hud potres trikrat prav močno nam zemljo in poslopja, kakor de bi nas hotel z apostelnam opomniti: „Zbudi se, ki spiš, in vstani od mertvih“. (Efež. 4, 15.) In zares; bilo je, kakor ko kdo mravljiše razdrega, še se ni svitati jelo, je že gromelo od vsih strani ljudi vidno ginjenih proti cerkvi in toliko, de se je bilo čuditi, in gorečnost za naprej je bila še večí. Pa ne le kar domača fara, temuč fare cele tehanije so se tega misijona obilno vdeležile. Celo sosednja Kranjska dežela je tukaj svoje namestnike imela, in vidili smo ljudi, ki so rekli, de so celo iz daljniga Krajna domá. Cerkev je bila tako natlačena, de drugi teden ni mogla več množice obseči. Po besedi je resnično, ako rečem, de je tičala glava pri glavi. Lestvice so k oknam prisanjali, de bi saj za silo v cerkev viditi in pridige slišati zamogli. Prerajtali smo, de je bilo dan na dan 3 do 4 tavžent ljudi pričujočih, in cerkev poslednje dni od raniga jutra do pozniga večera vedno polna, tako de se nam je zdelo, kakor de bi bili ljudje telesniga gladú popolnoma pozabili, le po nebeškim kruhu Božjih nauk hrepeneči. V poslednji pridigi pa je bilo ljudstvo tako ginjeno, de niso solze več na tihim tekle, kakor prejšnje dni, temuč de se je glasin jok in stok in silovito zdihovanje po vsi cerkvi vzdignilo, tako de so bili pridigar prisiljeni, večkrat prejenjati. Zaslužen krono pa je našel misijon v postavljenji lepiga in velikiga pet in pol čevljev visokiga misijonskiga križa, kteriga je mlad nadopoln podobar iz Mozirja zdelal. Nešen pa je bil misijonski križ iz farovža v cerkev k blagoslovljenju v lepi procesii in sicer v temle redu: Nar poprej je šla velika množica zbraniga ljudstva, potlej osem in dvajset ovenčanih devic, za njimi vsi pričujoči duhovni, potlej častiti gospodje misijonarji, in slednjič prečastiti gosp. dekan, britka martra pa, prelepo ovenčana in od šest mladenčev vsred procesije nešena, je kakor zmagovavno znamnje čez greh in pekel milo in veličastno na nas gledala. V ravno tej lepi procesii (veliko jih je imelo goreče bakle v rokah) je bila po blagoslovljenji na kraj nešena, kjer je imela postavljena biti. Potlej smo končali misijon z „zahvalno pesmijo“, nad kterim kakor zaupamo, bo Božji žegen obilno počival, kteri se že pa tudi dosihmal očitno razodeva. Zakaj ako pomislimo, de so ljudje brez vsiga porajtanja na zdravje in telesno vtrujenje bili toliko stanovitni, de so mnogi, od soparice premagani, omedlevali, drugi jedi in pijače pozabljivši po cel dan v cerkvi prebili, nekteri zavolj presiljene gorečnosti celo oboleli, de je veliko sovraštev že lepo poravnanih, mnogo ptujiga blaga že povernjeniga, de vidimo neprenehama ljudi, globoko ganjene, okoli misijonskiga križa klečati in z vidno gorečnostjo moliti; smo gotovo prisiljeni, hvaležno klicati: Tukaj je perst Božji!

Še nekaj lepiga pri slovesu ne smemo zamolčati, ker hvaležnost farmanov do misijonskih duhovnov tako lepo zaznamnuje. Veliki most čez Savino in poleg stoječa kapelica sv. Janeza sta bila s smrečnimi vejami, rožnimi vencí, itd. silno lepo ozališana in z lampicami razsvitljena, veličastin obok s tremi rožnimi kronami čez most razpet, in na desni in levi šolska mladost lepo razverstena. Ko so misijonski duhovni, spremljani od velike množice, na most stopili, od šolske mladosti z besedami: „Hvaljen bodi Jezus Kristus! glasno pozdravljeni, so bili vidno osupnjeni in ganjeni. Čast. g. superior so kapelico blagoslovili in potlej še nekoliko besed za slovo spregovorili. Ko so pa jeli se na voz spravljati, se je tak in tolik jok vzdignil, de te ure ne bomo nikdar pozabili, in ko je bil voz že zdavnej

spred oči zginil, so ljudje še dolgo po cesti za njim gledali in se v solzah topili, in glasi, kakor: „Oh, zdaj nas zapustijo očetje! — Bog vas spremlja! — oh, kako žalostno je pač moglo biti, kadar je Jezus od svojih učencov slovo jemal!“ so zmed joka se razlegovali in uro slovesa še britkejšo delali.

Zaupamo v Boga, da bo fara še dolgo let živela nebeški sad tega misijona, kteriga zdaj ljudje le sploh nebeško svatbo imenujejo, ker jim je ta čas toliko veselo preteklo, da bo ta misijon se več drugih misijonov nasledovalo, ker so vse sosednje fare zanj silno goreče, zlasti pa Luška fara, — in se bodo pobožne bratovšine in druge svete družbe kakor lepe spomladanske rožice v naši fari razcvetale, ktere zemljo je sv. misijon s svojim potam in s svojimi solzami kakor z nebeško roso nazmočil in storil rodovitno. Popis tega misijona pa bo v zgodovinske bukve naše fare vversten, ter jih bo lepšal, dokler bo fara živela, kakor nar. žlahtniš biser; naša hvaležnost in ljubezin in molitev pa bo častite gospode misijonarje spremljala vse čase!

* 15. mal. trav. K—. Nekaj čisto posebniga so tukaj v lavantinski dolini Velikonočni kresi, ki jih po nemško „Osterfeuer“ imenujejo, kteri veselje in veličast velikonočnih praznikov še na posebno vižo povzdignejo. Po vsi dolini od Wolfsberga do šen-Pavla, zlasti pa po gorah, ki dolino od vsih strani oklepajo, od tal in noter do visokosti, kjer še ljudje prebivajo, nanosijo veliko saboto silno velikih gerdad. O polnoči se vzdigne po vsi dolini mogočin strel iz možnarjev, kterih vsak veči kmet po eniga in tudi po več, včasih precej velikih ima v posestvu; ne vem če je kdo tako močno spal, da bi ga to ponočno germenje, ki je lepa podoba uniga potresa pri vstajenji Kristusovim, ne bilo zbudilo. To germenje ne utihne več noter do jutra, pa še tudi ves dopoldan gre pok za pokom, le malo bolj po redkim. De si bo zamogel vsak to silovito bučanje nebeške vojske zoper zmaganj pekel bolje vpodobiti, povemo, da je le kar tukaj v šent-Andreju štacunar štiri cente smodnika prodal. Ob dveh po polnoči se zažgejo kresi, in kakor bi trenil, je vsa dolina kakor v raj spremenjena, in zdi se človeku, kakor da bi se bilo nebo za zemljo ponižalo, zakaj kakor zvezde na nebu, tako ti mogočni kresi po polji in po gorah toliko prijazno v ponočnim mraku migljajo, da se mora človeku milo storiti in se misli visoko tje gori povzdignjeniga, od kodar nam je Jezus Kristus v svojim vstajenji novo nebeško življenje prinesel ter tudi nam vstajenje zagotovil, v kterim se bodo trupla izvoljenih bolj svetile kakor zvezde in solnce na nebu. Radostno se vzdignejo ljudje iz svojih postelj, vse hiti k oknam, njih več del pa tudi na prsto polje, se nad tem nebeškim razgledom radovat. Letas so ljudje nad dve sto takih kresov našli. Okoli vsakiga kresa se zberejo bližnji sosedje, ter okrog njega hodé sv. roženkranc molijo ali sv. velikonočne pesmi prepevajo; še drugi vzamejo goreče bakle v roke, in zdaj na to zdaj na drugo vižo se sostavljaje ali razstavljaje, lepe podobe ali svete znamenja in čerke sostavljajo, kar je od dalje silno prijazno gledati. Mestne dekleta iz deviške družbe so v velikim koru šle iz mesta proti lavretanski cerkvi in veselo prepevana zahvalna in velikonočna pesem je silno ganljivo skozi ponočno tiho do neta in se z mogočnim strelom prav lepo strinjala.

Mende se ne bomo motili, če te krese ostanke nekdanjih predkristjanskih časov imenujemo, ali keršanstvo je tudi tej šegi, kakor mnogim drugim, vtisnilo nebeško znamenje praviga in čistiga bogočastja, in še zdaj v resnici prav lepo služi v pomnoženje slave velikonočnih praznikov, in zavolj tega smo jo tukaj v „Danici“ popisali.

Iz Gorice 13. m. trav. Zanimivi in pomembni polni obredi sv. vel. tedna, kteri serce razumniga kristjana od vsakdanjih opravil odtergajo in silama nad zemeljske reči povzdignejo, tako da nekako zamaknjen premišljuje premile

žalostnice, in nebeške glasove, če ne drugači, saj v spominu ponavlja — so dali prostor veselimu „Aleluja“ in po altarjih se odlikuje sv. Zveličarjeva podoba z banderam zmage. Komu bi ne pretresel serca nagli prestop iz žalosti — ktera je v petik v razkrivanji in počesevanji sv. križa do verha dospela bila — v velikonočno veselje kadar v saboto „Slavo“ zazvoni in po tergih in ulicah vse utihne, se odkrije in vsi pobožni pokleknejo? Tu se kaže očitno Božji Duh, kteri je sv. cerkev vladal ko je te svete obrede skladala.

Vender je letas nekaj družiga v naši veliki cerkvi radovednost budilo in pazljivost vernih nase potegnilo, namreč kerst dveh zamorkinj, ki so ji naše č. miloserčnice od slavnostniga O. Olivierita v odrejo prevzele bile. Veliko saboto po blagoslovljenji kerstne vode so preč. g. prost. Avg. bar. Codelli na cerkv. pragu to redko in ginljivo opravilo začeli. Cerkev je bila polna ljudi, vse je vstajalo po stolih; bilo je tudi taci viditi, kteri niso sicer iskreni spošтовavci cerkvenih šeg. V modro oblečeni katehumeni vojene od svojiga kateheta, (ki ju je med poprejšnjimi obredi po predpisu v veri podučeval) in spremljene od nekaj v belo oblečenih sirot, s kterimi ste součenke v tukajšnjim Contovallovim sirotišu, se vstopile pred vrata. Na mnoge obredne vprašanja ste čisto in določno odgovarjale; kaj milo in pobožno ste „Oče naš“ molile. Tu mi je prišlo na misel, koliko se jima mora vender sladkeji zdeti, poznati Očeta nebeškiga in imeti take pridne in ljubeznjive matere, kot so usmiljene sestre, memo svojiga poprejšnjiga stanú, ko „ste sedele v temi in smertni senci“ nevednosti in ajdovskih zmot, zdihovaje se poverh pod jarmam telesne sužnosti. Ravno tako ginljivo je bilo vpeljanje v cerkev, in porekovanje poglavitnih keršanskih resnic v apostolski veri. Pri sv. kerstu ste dobile tele imena: Pervi popred Hava imenovani, je ime, Marija Matilda Jozefa, drugi popred Amna zvani, pa Marija Avgustina Helena Jozefa. Botri ste jima bile gospá Alvianova in gospodična Milostova.

Belo oblačilo, ki ste je pri sv. kerstu dobili, se jima dobro podá, pozneje se jima je tudi bel venec na glavo pripel. Ta kerst, ki je Goričane močno zanimal, se mi je zdel kot splošno slovesno ponovljenje in poterjenje kerstne zaveze.

Po sveti maši ste prijele zakrament sv. birme. Sv. Obhajilo pa je bilo nalaš na veliko nedeljo odloženo, kjer ta dan (kakor tudi v praznik vsih Svetih), delijo naš prevzvišeni nadškof slovesno popolnoma odpuste k vsim resnično skesanim, spovedanim in obhajanim, kteri se pri velikih sv. mašah znajdejo. Med mašo so ju tedaj preč. nakškof sami obhajali. Vse se je čudilo prelepimu obnašanju teh afrikanskih hčer pri trojnem sv. opravilu; v hoji, pri klonih itd. je bilo viditi nekaj veličastniga in dostojniga, kar bi utegnulo marsikterimu služabniku altarja v zgled biti. Čast in hvala častitim sestram, ki so ji tako izvrstno podučevale.

Kterim so iz branja znane staro-kristjanske šege, jih te dni živo pred očmi imajo in prihodnjo nedeljo, ko bote novokeršenci belo obleko slekle, bo vsakterimu jasen in očit izvirik imena „bele nedelje“. Tako nam je bilo velikonočno veselje po ti redki slovesnosti mnogo povikšano. Z Bogam!

Andr. Marušič.

Iz Tersta. Na svet v. č. škofijstva je minister bogočastja gosp. Ferd. Staudaherja, kateheta normalnih šol, zvolil učenika veroznanstva za ves gimnazii teržaški-ga mesta.

Razgled po keršanskim svetu.

V Karlovcu je na samo veliko noč umerl ondotni gvardian, čast. O. Avgustin Večerina, nekdanj gimnazialni profesor, in zdaj že več let občno ljubljani in spoš-

tovani pred ondotniga frančiškanskiga samostana. — Ljudski misijon, ki se je obhajal v tem mestu, se je tako dobro obnašal, da so ga mogli za dva dni pridoljšati. (Kat. l.) — Romarji Severinskiga društva so cvetno nedeljo iz roke samiga sv. Očeta prejeli blagoslovljeno oljko; zares lep spomin. — V Genevi, Kalvinovim Rimu, je bilo v začetku sedanjiga stoletja samo 15. katoličanov; zdaj jih je že 15 tavezt — skorej polovica vsiga prebivavstva. — Naj starši mož v Ameriki je v državi Georgia, ki šteje 134 let. — Romarji v Jeruzalem so 2. t.m. v silnim viharji do Bejruta prišli; 3. so šli proti Jaffi, in 4. ali 5. so upali že Jeruzalem doseči. — V Rimu sv. Oče veliki četertik 12 ptujim duhovnam noge umivajo. Pri ti spodbudljivi šegi so bili letas tudi pričujoči: Parski kralj Maksimilijan, Španjolska mati kraljica, Virtemberška velika vojvodinja Olga z vojvodičem, Portugalska kraljčina Ana Marija da Jesus Maria, in pruski kraljevič Dragotin. —

Prava omika.

Če više v zraku giblje se meglica,
Ki zemljo z miljeno roso napaja
In rajske vnovic zlejša žalost gaja:
Debelši ji iz očes rosi solzica.

Če više nad zemljo prepeva tica,
De komaj britko jo okó dohaja:
Bolj njena tožna pesem serca taja,
Bolj nam zbudi njé glas spomin poklica.

V posvetnim šumu serca čut zgubijo,
De rane dušne več jih ne bolijo;
Preblizo so zemlje nam to pokaže.

Duha prostost človeštvo le olika;
Na tej le vidi se deržav omika.
Vsa druga mera grozno rada laže!

...n...n...

Drobtine.

Bahač nad bahače. Kaj de si bahač vse zmisli, pa tudi kaj de si skupi, kaže naslednja dogodka. Neki kmet na Sedmograškem, ki je med vino — in žganjopivci zvonec nosil, je bil posebno srečen pri kopanju zlate rude. S tem je pa tudi njegov napuh toliko rasel, da neko nedeljo svoji ubogi ženi terdo zapove, naj mu tako jed napravi, kakoršne se nikoli noben gospod v Abrudbanji jedel ni. Boječa žena si vse prizadene in mu zraven družih jedi tudi napravi neko kašo, kakoršno je nar bolj ljubil. Ko k koncu ta jed na mizo pride, gre napihnež po verč z zlatim prahom, in postupa z njim svojo preljubljeno jed, rekoč: „Take jedi še ni noben gospod vžival“. Nato začne nespametnež požrešno jesti. Bil je pa med zlatnino tudi železnat vitriol, ki je bahaču silno klanje napravil, vsled kteriga je tudi umerl.

Lep zgled zbraniga duha imamo nad sveto Emilijano. Vedila je, da kdor mnogo, nepotrebno govori, ne more nikakor v duhu zbran biti, torej je z naj večji ožstrostjo nad svojim jezikom čula. Ne le skoz štiridesetdanjski post, temuč tudi 40 dni pred Božičem, ravno tako tudi tri dni vsak teden je čisto molčala in ni z nikomur besede spregovorila, ako ni po okolišinah prav potrebno bilo. Vsako saboto je šla k sv. Obhajilu. In ko je tedaj po poti želela prav zbrana v duhu biti, je prosila svojo spremljavo, da naj nič ž njo ne govori. Rekla je namreč: „Bog je povsod in se rad slehernimu človeku povsod razodeva, ako spremljivo, zbrano serce najde; ako mi torej hočeš vstreti, nikar me ne moti. Zakaj tudi gredé po poti sim že velikrat popolnoma svojiga Gospoda našla, kakor pri molitvi v samotni stanici. Človek pa mora tih in zbran biti — že iz svetiga spoštovanja do Gospoda, ki ga hoče prejeti.

Podučljive besede sv. Marije Magdalene Paciske.

Ako ti je britko, svojo voljo zatreti, je znamenje, da imaš še malo ljubezni do Boga.

Ko greste k spovedi, si mislite, da se hočete v kervi Jagnjetovi umiti in očistiti.

Misli in govori od svojiga bližnjiga, kakor želiš, da bi drugi od tebe mislili in govorili.

Ljubljanski zamurci vsim svojim dobrotnikom vošijo:

Blaženo Velikonoč in veselo

ALELUJA!

(Konec.)

G. Sk....u.

Nam poslal si grojzdičja:
Še rodi naj tertič!

G. Br....tu.

Dobre ble so jabelka:
Bog naj zanje novih dá,
In za mnogo še dobrót
Naj odpre Ti rajske pot;
Gori pelji pa seboj
Černih, belih velik broj.

V. č. g. J....tu tam gori notri.

Vas spoštujemo očeta.
Bog Vam daj še dolge leta:
Cerkvico si razsiriti,
Vse ovčice pridobiti,
Svojoglavce spreobrniti,
Nas zamurce zveseliti.
In svet' raj si pridobiti.

G. M....u.

Se lepo zahvalimo:
Kostanj radi majimo,
Dobro biro vošimo
Ti pri Povžu, pri Ramovšu,
Pri Tomineu in dolineu —
Polhen mirnik — polovnik,
Al saj verhat četertnik,
De boš pomnil, kaj serčno
Ti zamurci vošijo.

And....vim.

Platno, jabelka, sadje,
Kar zamurček prav rad jé;
Matere nar bolj vedó,
Kaj otroci ljubimo:
Bog daj srečo pri ozmini,
Pri pohišji in živini,
Pa debelih tepk nad mlini!

Pogovori z gg. dopisovavci.

G. K. v št.-A.: zzz roko kušnejo. — G. B. na K. g.: Hvaležno prejeli, in bomo kmalo vstregli. —

Miti darovi.

Za afrikanski misijon:

V odpusenje grehov 3 gold. — Iz Begenj 20 gold. —

Za misijon gosp. Olivieri-a:

V odpusenje grehov 3 gold. —

Duhovske zadeve.

V ljubljanski škofii. G. Ant. Pibernik, duhoven v pokoju, je 16. t. m. v Mokronogu umerl. R. I. P.!

V lavantinski škofii. Umerl je 31. sušca gosp. Janez Cetin, lokalist v pokoju. — Prestavljeni so gg. kaplani: Janez Presker v Laporje; Andrej Vodep k šent-Jungerti; Janez Bosina k sv. Križu pri Slatini; Gregor Pivec k šent-Lorencu na Bizelskim; Jožef Katič v Vozenice; Jožef Bunček v Galicje; Gašper Kamnatnik k sv. Hemi; Gašper Lesjak v Dobrovo; Juri Martinko v Črešnice. —